

В коридора не се чуваше шум. В преддверието на замъка нямаше никого. Всички спяха. Дали това не бе затишие пред края, помисли си Кейтлин, стоейки в подножието на мраморното стълбище, водещо към втория етаж. Много тихо се качи горе, където бе забранено за прислугата. Сега започваше най-трудното. Как да намери покоите му. Вървеше по широкия коридор, постлан с червен килим, мислейки си, че това е лудост. Но поне щеше да го види, може би за последно, а това, което щеше да му даде, можеше да помогне на хиляди хора. Кривна вдясно през висока врата и влезе в богато позлатен салон с красиви орнаменти по тавана с декорирани със сребро кресла, разположени покрай стените. Тя се възхищаваше на този лукс, сякаш първият и вторият етаж нямаха нищо общо. Излезе от салона и се озова в друг, този път без обзавеждане, само постлан със син килим. Имаше шест врати. Но коя от тях щеше да я отведе в покоите на Ренард? Коя? Изведнъж почувства как сърцето ѝ заби по-силно и тя застана пред последната. Сега бе моментът. Щеше да умре или да постигне целта си. Бутна внимателно тежката дъбова врата и го видя. Спеше тихо и спокойно в средата на голямо меко легло. Беше отвит и гол до кръста. Приличаше на дете. Кадифените му сини дрехи бяха метнати върху близкия, богато украсен стол. Принц Ренард! Изведнъж тя се почувства малка и незначителна, развълнувана и уплашена. Тя тихо се приближи до леглото с протегната ръка, в която стискаше писмото. Щеше да го остави до него на възглавницата. Леко и плавно ръката ѝ мина над гърдите му. В следващия момент една ръка се стрелна и със светкавична скорост се обви около китката ѝ. Кейтлин се стресна, но не извика. Още докато го приближаваше, усещаше премала, спокойствие и топлина, които сега я люлееха в упойващата си прегръдка. Ренард беше отворил очи и я гледаше.

– Какво правиш тук? – попита тихо той.

Изглеждаше толкова сериозен. Тя искаше, можеше да обясни. Не искаше той да се сърди.

– Не трябва да си тук, нали?

Ръката му все още стискаше китката ѝ. Кейтлин преглътна и направи опит да се освободи. Той веднага я пушна.

– Трябваше да говоря с теб... с Вас – отдръпна се назад Кейтлин.

Ренард се надигна.

– Можеше да изчакаш по-безопасно време и място за това.

– Не! – отвърна му тя и поклати глава. – Не можем.

Ренард погледна сгънатия лист в ръцете ѝ.

– Какво е това?

– Съвети за реформа на кралството – каза бързо Кейтлин и пред удивения му поглед разгърна листа. След секунди мълчание, той го взе.

– Според мен и моите познания – обясняваше Кейтлин, – ако кралят признае правото на собственост, живот, вероизповедание и мнение на хората, но продължи да им взема данъци, които да се разпределят за нуждите не само на хората в замъка, но и на тези в селото, за купуване на добитъка им, за къщите им, за благоустрояване на пътищата, ще настъпи благоденствие, ще има финансов и икономически баланс и хората... – Ренард внезапно смачка листа – ... хората – довърши тъжно Кейтлин – ще бъдат щастливи. Освен това може да се развие медицината, ако се разреши на Редгард да обучи ученици и се дадат пари, за да си набави съставки за лекарствата.

Ренард поклати глава, гледайки я съсредоточено.

– Това е прекрасно. Имаш чудесни идеи, но... – тя потръпна. Изглеждаше толкова сериозен, толкова студен. Сякаш не бе той. – Баща ми не иска хората да са добре – каза той. – Аз самият съм опитвал, опитвам да

му влияя, но той никога не чува. Така е устроено законодателството в кралството. Законите са изсечени на каменни плочи преди много години и не могат да се променят. Това се харесва на баща ми и на съветниците му.

– Но! – гледаше го Кейтлин. – Не е правилно, не е морално от човешка гледна точка. А и откъде сте сигурни, че плочите, които имате, са изсечени с първоначалните, с истинските закони? Възможно е да са подменени.

Внезапно на лицето на принца се появи усмивка. Но и тя като че ли не бе неговата. Сякаш нещо го потискаше, сякаш нещо го тормозеше. Ренард отметна завивките и се изправи. Отново носеше синьо.

– Не се ли страхувате? Вие, кралят, всички тук – от тези, които се наричат бунтовници. Знаете ли колко жестоки могат да бъдат низвергнатите? – попита тя.

– Ти дори нищо не знаеш за тях – приближи я Ренард. На лицето му имаше загриженост. – Пази се от тях! Те са необикновено силни.

Ако бе вярно, че Конър е предводител на бунтовниците, тя се досещаше как са толкова силни. Понечи да му каже, но в последния момент се спря. Щеше да докара неприятности на много хора.

– Но те не преследват мен – опита се да го вразуми тя, – а Вас, кралете, които съдите и осъждате.

– Никого не осъждам! – отвърна ѝ спокойно Ренард.

– Колко време мислете, че има, докато нахлуят в замъка? – разпалваше се тя.

– Те няма – подчерта Ренард – да нахлуят в замъка. Никога!

– Защо си толкова сигурен? – Кейтлин забрави всяка предпазливост и мина на „ти“. Той ѝ се усмихна, сякаш бе намазала с балсам сърцето му. – Познаваш този, който ги предвожда ли?

– Да кажем, че го познавам.

Тя замълча, после пророни:

– Значи си мост. Мост между две души, които могат да намерят път една към друга в името на хората.

Ренард рязко се приближи до нея. Очите му я изучаваха.

– Не! – каза ѝ накрая той. – Не могат! Но ти... ти си по-прекрасна, отколкото мислех.

При последните си думи Ренард премига. На глас ли го бе казал. Кейтлин отново изпита онова топло, прекрасно чувство. Но пък думите ѝ останаха нечути. Тя се обърна да си върви, но думите му я спряха.

– Съжалявам, ако ти изглеждам студен и безчувствен. Не съм взел лекарствата си. Без тях като че ли вече не мога да функционирам, да чувствам, а те ме убиват. Но... Вътрешно горя от радост, че си с мен.

Девојката се извърна. Добре ли беше чула. Внезапно почукване по вратата стресна и двамата. Ренард ѝ направи знак да мълчи и ѝ посочи завесата. След миг тя се прикри до прозореца, оставяйки тежкия плат да я обгърне. Ренард отвори вратата. Беше Хосе.

– Добре ли сте? – беше първото, което учителят му го попита, оглеждайки стаята зад него.

– Да, да, добре съм! – бързо отговори Ренард.

– Готов ли сте за урока? – попита настойчиво Хосе.

– Да, само да се преоблека.

Ренард опита да затвори вратата, но Хосе му попречи с крак. Принцът го изгледа смаяно.

– А с кого разговаряхте?

– С никого! – настоя убедително Ренард.

Хосе кимна и се отдръпна. Принцът затвори вратата след него, чувайки как стъпките му заглъхват.

– Искам веднага да си вървиш – обърна се към нея Ренард.

Гласът му бе рязък, категоричен. В него нямаше молба. Кейтлин се измъкна от прикритието си и го погледна. Защо изведнъж бе станал толкова гневен.

– Среща след един... – Ренард се поколеба – два дни! След два дни на езерото зад замъка. Сутринта.

Рязко почукване по вратата накара момичето отново да се скрие. Една пролука в завесата ѝ позволяваше да види какво става. Ренард не отвори вратата и след миг тя се отвори сама. В стаята влезе кралят, следван от гологлав едър мъж и още двама войници. Кейтлин се уплаши. Ренард все още беше гол до кръста.

– Преди половин час трябваше да си вземеш дозата лекарство, Ренард! – започна кралят, гледайки безразлично сина си.

Кейтлин вече беше сигурна. Кралят бе чудовище.

– Излезте от стаята! – каза през стиснати зъби принцът. – Ще дойда веднага!

Гологлавият гигант се ухили и момичето зад завесата чак сега забеляза, че в ръцете си държеше тънък гумен маркуч, завършващ с нещо остро. Игла!

– Няма да стане както и когато ти кажеш, Ренард! – процеди гневно кралят. – А когато аз кажа!

Давайки знак, двамата войници се нахвърлиха върху принца и го сграбчиха за ръцете в желязна схватка. Кейтлин почувства, че ще припадне.

– Нямах право да правиш това! – съпротивляваше се Ренард. – Не и тук, не и точно сега.

Кралят поклати неумолимо глава.

– Времето е идеално, Ренард! Така ще се научиш на дисциплина.

Единият войник изпъна ръката на принца и гологлавият заби игла във вената му. В края на маркуча изсипа течността на малко прозрачно шишенце.

– Ти ме тровиш, татко! – каза Ренард на баща си. – Тровиш ме!

Кейтлин стискаше очи зад завесата. По лицето ѝ се стичаха сълзи. „Прости ми! – молеше се тя. – Прости ми, че ме е толкова страх и не мога да те защитя!“